TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. lapkričio 30 d. *

Byloje C-16/03

dėl *Hovrätten över Skåne och Blekinge* (Švedija) 2002 m. gruodžio 19 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. sausio 15 d., pagal EB 234 straipsnį Teisingumo Teismui pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Peak Holding AB

prieš

Axolin-Elinor AB, buvusią *Handelskompaniet Factory Outlet i Löddeköpinge AB,*

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ir R. Silva de Lapuerta, teisėjai C. Gulmann (pranešėjas), J.-P. Puissochet, R. Schintgen ir J. N. Cunha Rodrigues,

* Proceso kalba: švedų.

generalinė advokatė C. Stix-Hackl,
posėdžio sekretorius H. Von Holstein, kanclerio pavaduotojas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. kovo 24 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs rašytines pastabas, pateiktas:

— *Peak Holding AB*, atstovaujamos advokatės G. Gozzo,

— *Axolin-Elinor AB*, atstovaujamos advokato K. Azelius, ir *jur. kand.* M. Palm,

— Švedijos vyriausybės, atstovaujamos K. Wistrand ir A. Kruse,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos N. B. Rasmussen ir K. Simonsson,

susipažinęs su 2004 m. gegužės 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra susijęs su 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1), iš dalies pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu (OL L 1, 1994, p. 3, toliau – direktyva) 7 straipsnio 1 dalies išaiškinimu.

2 Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Peak Holding AB* (toliau – *Peak Holding*) ir *Axolin-Elinor AB* (toliau – *Axolin-Elinor*), ginčo atsiradimo metu buvusios *Handelskompaniet Factory Outlet i Löddeköpinge AB* (toliau – *Factory Outlet*), dėl *Factory Outlet* įvykdyto drabužių partijos, pažymėtos prekių ženklu *Peak Performance*, kurio savininkė yra *Peak Holding*, pardavimo aplinkybių.

Teisinis pagrindas

3 Direktyvos 5 straipsnis, pavadintas „Prekių ženklo suteikiamos teisės“, yra išdėstytas taip:

„1. Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti trečiosioms šalims be jo sutikimo vartoti prekybos veikloje:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

<...>

3. Vadovaujantis (1 dalies) nuostatomis, galima, *inter alia*, uždrausti:

<...>

b) siūlyti prekes, išleisti jas į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti tokiu žymeniu paženklintas prekes, arba siūlyti ar teikti juo paženklintas paslaugas;

c) importuoti <...> tokiu žymeniu paženklintas prekes;

<...>"

4 Pirminė direktyvos 7 straipsnio, pavadinto „Prekių ženklo suteikiamų teisių išnaudojimas", redakcija numatė:

„1. Prekių ženklas nesuteikia savininkui teisės uždrausti juo ženklinti savo paties arba su jo sutikimu į Bendrijos rinką išleistas ir tuo prekių ženklu pažymėtas prekes.

<...>"

5 Remiantis Europos ekonominės erdvės (toliau – EEE) susitarimo 65 straipsnio 2 dalimi, skaitoma kartu su šio susitarimo XVII priedo 4 punktu, direktyvos 7 straipsnio 1 dalies pirminė redakcija, įgyvendinant minėto susitarimo tikslus, buvo pakeista, sąvoką „Bendrijos" pakeičiant žodžiais „vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritorijoje".

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

6 Bendrovė *Peak Holding*, priklausanti Danijos grupei *IC-Companys*, yra prekių ženklo *Peak Performance* savininkė. Teisė naudoti šį ženklą buvo suteikta bendrovei *Peak Performance Production AB* (toliau – *Peak Performance Production*), priklausančiai minėtai grupei. Ši bendrovė gamina ir parduoda drabužius bei aksesuarus, pažymėtus šiuo prekės ženklu, Švedijoje ir kitose šalyse.

7 Tuo metu, kai kilo pagrindinis ginčas, bendrovė *Factory Outlet*, įsteigta pagal Švedijos teisę, Švedijoje parduotuvėse tiesiogiai prekiavo drabužiais ir kitomis prekėmis, kurių didžioji dalis buvo firminės prekės, įgytos paralelinio ar grįžtamojo importo būdu, arba ne per įprastą atitinkamo prekių ženklo savininko platinimo tinklą.

8 2000 m. pabaigoje *Factory Outlet* išleido į prekybą apie 25 000 drabužių, pažymėtų *Peak Performance* prekių ženklu, partiją, prieš tai spaudoje paskelbusi, kad šios prekės parduodamos už pusę kainos.

9 Minėtos prekės buvo iš *Peak Performance Production* 1996–1998 m. kolekcijų. Jos buvo pagamintos ne EEE, šios bendrovės sąskaita. Jos buvo importuotos į EEE, siekiant parduoti.

10 *Factory Outlet* teigimu, 1996–1998 m. drabužius buvo siūloma parduoti parduotuvėse, priklausančiose nepriklausomiems perpardavėjams, o *Peak Holding* teigia, kad jie buvo pardavinėjami tik *Peak Performance Production* parduotuvėse.

11 1999 m. lapkričio ir gruodžio mėn. visi partijos drabužiai sudarė dalį galutiniam vartotojui skirtų drabužių, parduodamų Kopenhagoje (Danija) *Base Camp* parduotuvėse, valdomose *Carli Gry Denmark A/S* bendrovės, priklausančios tai pačiai grupei kaip ir *Peak Performance Production*. Partiją sudarė prekės, likusios neparduotos po išpardavimo.

12 *Peak Performance Production* pardavė šią partiją Prancūzijoje įsteigtai įmonei *COPAD International* (toliau – *COPAD*). *Peak Holding* nurodo, kad šiam tikslui sudaryta sutartis numatė, kad minėta partija negalėjo būti perparduota Europos šalyse, išskyrus Rusiją ir Slovėniją bei 5 % bendro kiekio, kurie galėjo būti parduoti Prancūzijoje. *Factory Outlet* ginčijo tokį apribojimą ir nurodė, kad bet kuriuo atveju ji apie jį nežinojo, kai nusipirko šią partiją.

13 *Factory Outlet* užtikrino, kad ji įsigijo partiją iš bendrovės *Truefit Sweden AB*, įsteigtos pagal Švedijos teisę.

14 Akivaizdu, kad partija nepaliko EEE ribų nuo to momento, kai buvo išvežta iš *Peak Performance Production* sandėlių Danijoje, iki jos pristatymo *Factory Outlet* Švedijoje.

15 Tvirtindama, kad *Factory Outlet* pasirinkti prekybos būdai, ypač reklaminiai skelbimai, pažeidžia jos teises į prekių ženklą, 2000 m. spalio 9 d. *Peak Holding* pradėjo procesą *Lunds tingsrätt* (Švedija). Ji šio teismo prašė priteisti iš *Factory Outlet* nuostolių atlyginimą, uždrausti pastarajai išleisti į rinką ir prekiauti drabužiais ir kitomis prekėmis iš ginčijamos partijos bei nurodyti sunaikinti šias prekes.

16 *Factory Outlet* prašė atmesti ieškinį. Ji tvirtino, kad ginčijamas prekes į EEE rinką išleido *Peak Holding*, todėl ji neturi teisės uždrausti prekių ženklo naudojimo parduodant prekes.

17 *Factory Outlet* pirmiausia nurodė, kad prekės buvo išleistos į rinką, kadangi *Peak Performance Production* jas importavo į vidaus rinką ir sumokėjo priklausančius muitus, siekdama minėtas prekes pardavinėti Bendrijoje. Antra, ji nurodė, kad prekės buvo išleistos į rinką, kadangi jos buvo pardavinėjamos nepriklausomų perpardavėjų. Trečia, ji teigia, kad šios prekės buvo išleistos į rinką, kadangi *Peak Performance Production* jas pardavinėjo savo parduotuvėse bei *Base Camp* parduotuvėje, todėl jos buvo pasiūlytos vartotojams. Ketvirta, *Factory Outlet* nurodė, kad bet kuriuo atveju prekės buvo išleistos į rinką, kadangi jos buvo parduotos *COPAD*, neatsižvelgiant į tai, ar buvo nustatytas perpardavimo vidaus rinkoje draudimas.

18 *Peak Holding* ginčijo, kad prekės buvo išleistos į rinką paties prekių ženklo savininko ar su jo sutikimu. Ji mano, kad net jei prekių ženklo suteikiamos teisės buvo išnaudotos dėl siūlymo parduoti prekes *Base Camp* parduotuvėje, šis išnaudojimas

buvo nutrauktas ir prekės ženklo suteikiamos teisės atkurtos po to, kai prekės buvo sugrąžintos į sandėlį.

19 *Tingsrätt* atmetė ieškinį, tvirtindamas, kad prekės buvo faktiškai išleistos į rinką, kadangi buvo pateiktos vartotojams *Base Camp* parduotuvėje, ir kad prekių ženklo suteikiamos teisės negalėjo būti atkurtos po šio įvykio.

20 *Peak Holding* pateikė apeliacinį skundą dėl *tingsrätt* sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

21 Manydamas, kad ginčo tarp *Peak Holding* ir *Axolin-Elinor* situacijoje kyla posakio „išleisti į rinką", esančio direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje, aiškinimo klausimas, *Hovrätten över Skåne och Blekinge* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir kreipėsi į Teisingumo Teismą, pateikdamas šiuos prejudicinius klausimus:

„1) Ar prekės buvo išleistos į rinką, jei teisės į prekių ženklą savininkas:

a) jas importavo į bendrąją rinką, sumokėdamas importo muitus, siekdamas jas parduoti šioje rinkoje?

b) jas pateikė parduoti savo arba gimininges bendrovės parduotuvėse, net jei nebuvo realaus pardavimo?

2) Ar tokiu atveju, kai prekės buvo išleistos į rinką, remiantis viena iš pirmiau pateiktų prielaidų, ir dėl to prekių ženklo suteikiamos teisės buvo išnaudotos, nors ir nebuvo realaus prekių pardavimo, teisės į prekių ženklą savininkas gali sustabdyti šį išnaudojimą, sugrąžindamas prekes į sandėlį?

3) Ar prekės buvo išleistos į rinką, jei prekių ženklo savininkas jas perleido vidaus rinkoje kitai įmonei, net jei pardavimo metu prekių ženklo savininkas nustatė sąlygą, kad prekės nebus perparduodamos bendrojoje rinkoje?

4) Ar aplinkybė, kad teisės į prekių ženklą savininkas partijos, kuriai priklausė nagrinėjamos prekės, perleidimo metu leido įgijėjui perparduoti mažą dalį prekių bendrojoje rinkoje, nepatikslindamas, kokioms prekėms taikomas šis leidimas, turi įtakos atsakymui į trečią klausimą?"

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmo klausimo

22 Remdamasis pagrindinės bylos aplinkybėmis, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo pirmu klausimu iš esmės klausia, ar direktyvos 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklu pažymėtos prekės yra išleistos į rinką EEE, jeigu prekių ženklo savininkas jas importavo į EEE, siekdamas parduoti, arba jei jis pasiūlė šias prekes parduoti vartotojams EEE savo arba gimininges bendrovės parduotuvėse, tačiau jų nepardavė.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

23 *Peak Holding* ir Komisija mano, kad prekių ženklo suteikiamos teisės išnaudojamos tik tada, kai prekė parduodama EEE paties prekių ženklo savininko arba su jo sutikimu. Teisės nebus išnaudotos pirmame prejudiciniame klausime nurodytais atvejais.

24 *Axolin-Elinor* tvirtina, kad prekių ženklo suteikiamų teisių išnaudojimui pakanka prekės importo, muitinio įforminimo ir sandėliavimo EEE, siekiant ją parduoti. Papildomai ji tvirtina, kad prekių ženklo suteikiamos teisės išnaudojamos tuomet, kai jų savininkas pateikia prekę parduoti vartotojams, net jei pasiūlymas nėra realizuojamas.

25 Švedijos vyriausybė tvirtina, kad skirtingos direktyvos kalbinės redakcijos turi būti suprantamos, kaip reikalaujančios iš prekių ženklo savininko imtis rinkai skirtų priemonių tam, kad prekė galėtų būti laikoma išleista į rinką.

26 Taigi prekė neturėtų būti laikoma išleista į rinką EEE tik todėl, kad ji buvo importuota, atliktas jos muitinis įforminimas, ir vėliau ji buvo sandėliuota prekių ženklo savininko, nes nė viena iš šių priemonių nėra skirta rinkai.

27 Prekių ženklo suteikiamos teisės išnaudojamos vėliausiai, kai teisės į prekių ženklą savininkas arba kas nors kitas, gavęs teisę naudoti šį ženklą, pasiūlo parduoti prekę vartotojams EEE.

28 Tačiau išnaudojimo nebus, jei prekių ženklo savininkas siūlo savo prekes EEE perpardavėjams, kadangi pasiūlymas parduoti dažnai būna susijęs tik su tam tikru atitinkamų prekių kiekiu. Šiuo pastaruoju atveju būtų neįmanoma nustatyti prekių, kurių atžvilgiu teisės buvo išnaudotos. Be to, pasiūlymas, po kurio neįvyksta perleidimas, negali būti laikomas prekių ženklo savininko galutiniu disponavimu prekėmis.

29 Prekių ženklo suteikiamos teisės būtų išnaudotos tik realiai perleidus prekes perpardavėjui, su sąlyga, kad šis perleidimas yra skirtas rinkai. Perleidimas tarp tos pačios grupės įmonių turėtų būti laikomas priemone grupės viduje, dėl kurios neišnaudojamos teisės.

Teisingumo Teismo atsakymas

30 Primintina, kad direktyvos 5–7 straipsniais siekiama visiško su prekių ženklo suteikiamomis teisėmis susijusių taisyklių suderinimo, todėl juose apibrėžiamos teisės, kuriomis prekių ženklų savininkai naudojasi Bendrijoje (1998 m. liepos 16 d. Sprendimas *Silhouette International Schmied*, C-355/96, Rink. p. I-4799, 25 ir 29 punktai bei 2001 m. lapkričio 20 d. Sprendimas *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, Rink. p. I-8691, 39 punktas).

31 Sąvoka „išleidimas į rinką“ EEE, naudojama direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje, yra lemiamas išimtinių prekių ženklo savininko teisių, numatytų šios direktyvos 5 straipsnyje, pasibaigimo veiksnys (žr. 2003 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Van Doren + Q*, C-244/00, Rink. p. I-3051, 34 punktą).

32 Dėl šios priežasties ši sąvoka Bendrijos teisėje turi būti aiškinama vienodai (žr. pagal analogiją minėto sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss* 41–43 punktus).

33 Vien tik direktyvos 7 straipsnio 1 dalies formuluotė neleidžia nustatyti, ar prekių ženklo savininko importuotos arba pasiūlytos parduoti EEE prekės turi būti laikomos „išleistomis į rinką" EEE šios nuostatos prasme. Todėl nagrinėjamos nuostatos išaiškinimo reikia ieškoti atsižvelgiant į direktyvos sistemą ir tikslus.

34 Direktyvos 5 straipsnis suteikia prekių ženklo savininkui išimtines teises, leidžiančias jam uždrausti trečiosioms šalims importuoti jam priklausančiu ženklu pažymėtas prekes, siūlyti prekes, išleisti jas į rinką arba tuo tikslu jas sandėliuoti. 7 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta išimtis iš šios taisyklės, numatanti, kad prekių ženklo savininko teisės yra išnaudojamos, kai prekės yra išleidžiamos į EEE rinką jo paties arba su jo sutikimu (žr. minėtų sprendimų *Zino Davidoff ir Levi Strauss* 40 punktą ir *Van Doren + Q* 33 punktą).

35 Teisingumo Teismas yra konstatavęs, kad direktyva yra skirta užtikrinti prekių ženklo savininko išimtines teises naudoti ženklą pirmą kartą išleidžiant į apyvartą juo pažymėtas prekes (žr. 1996 m. liepos 11 d. Sprendimo *Bristol-Myers Squibb ir kt.*, C-427/93, C-429/93 ir C-436/93, Rink. p. I-3457, 31, 40 ir 44 punktus).

36 Be to, jis pažymėjo, jog aiškiai nustatydamas, kad prekių išleidimu į rinką už EEE ribų savininko teisė prieštarauti prekių importui be jo sutikimo nėra išnaudojama, Bendrijos teisės aktų leidėjas tokiu būdu leido prekių ženklo savininkui kontroliuoti pirminį ženklu pažymėtų prekių išleidimą į EEE vidaus rinką (žr. 1999 m. liepos 1 d. Sprendimo *Sebago ir Maison Dubois*, C-173/98, Rink. p. I-4103, 21 punktą ir minėtų sprendimų *Zino Davidoff ir Levi Straus* 33 punktą bei *Van Doren + Q* 26 punktą).

37 Teisingumo Teismas yra pabrėžęs, jog direktyvos 7 straipsnio 1 dalimi siekiama, kad būtų įmanoma vėliau pateikti į rinką prekių ženklu pažymėtos prekės pavyzdį be prekės ženklo savininko teisės tai uždrausti (žr. 1999 m. vasario 23 d. Sprendimo *BMW*, C-63/97, Rink. p. I-905, 57 punktą bei minėto sprendimo *Sebago ir Maison Dubois* 20 punktą).

38 Galiausiai Teisingumo Teismas nusprendė, jog tam, kad prekių ženklas galėtų atlikti savo kaip esminio sąžiningos konkurencijos sistemos, kurią siekia nustatyti EB sutartis, elemento vaidmenį, jis turi garantuoti, kad visos juo žymimos prekės ar paslaugos būtų pagamintos ar suteiktos kontroliuojant vienintelei įmonei, kuri galėtų prisiimti atsakomybę už šių prekių ar paslaugų kokybę (žr. 2002 m. birželio 18 d. Sprendimo *Philips*, C-299/99, Rink. p. I-5475, 30 punktą).

39 Šioje byloje neginčijama, kad kai prekių ženklo savininkas parduoda trečiajam asmeniui EEE viduje prekes, pažymėtas jo prekių ženklu, jis išleidžia šias prekes į rinką pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį.

40 Pardavimu, kuris prekių ženklo savininkui leidžia realizuoti savo ženklo ekonominę vertę, išnaudojamos direktyvos suteiktos išimtinės teisės, ypač teisė uždrausti tretiesiems įgijėjams perparduoti prekes.

41 Tačiau, kai prekių ženklo savininkas importuoja savo prekes, norėdamas jas parduoti EEE, arba siūlo jas parduoti EEE, jis neišleidžia jų į rinką pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį.

42 Iš tikrųjų, tokiais veiksmais tretiesiems asmenims nesuteikiama teisė disponuoti prekių ženklu pažymėtomis prekėmis. Jie neleidžia prekių ženklo savininkui realizuoti ekonominės prekių ženklo vertės. Net po tokių veiksmų prekių ženklo savininkas išsaugo savo suinteresuotumą visiškos jo ženklu pažymėtų prekių kontrolės išlaikymu, kad būtų užtikrinta jų kokybė.

43 Be to, pabrėžtina, kad direktyvos 5 straipsnio 3 dalies b ir c punktai, nustatantys prekių ženklo savininko išimtinių teisių turinį, atskiria prekių siūlymą, jų išleidimą į rinką, jų sandėliavimą tuo tikslu ir jų importą. Todėl šios nuostatos formuluotė taip pat patvirtina, kad importas ir prekių siūlymas EEE negali būti prilyginami jų išleidimui į rinką.

44 Taigi į pirmą klausimą reikia atsakyti taip: direktyvos 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklu pažymėtos prekės negali būti laikomos išleistomis į rinką EEE, jei prekių ženklo savininkas jas importavo į EEE, siekdamas parduoti, arba jei jis šias prekes pasiūlė parduoti vartotojams EEE savo ar gimininges bendrovės parduotuvėse, tačiau jų nepardavė.

Dėl antro klausimo

45 Antras klausimas pateiktas tik kaip prielaida, jei į pirmą klausimą būtų atsakyta teigiamai.

46 Taigi į jį atsakyti nėra būtina.

Dėl trečio klausimo

47 Savo trečiu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar pagrindinės bylos aplinkybėmis tarp prekių ženklo savininko ir EEE įsteigto ūkio subjekto sudarytos pardavimo sutarties sąlyga, draudžianti perpardavimą EEE, paneigia išleidimą į rinką EEE pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį ir užkerta kelią prekių ženklo savininko išimtinių teisių išnaudojimui tuo atveju, kai pažeidžiant draudimą perparduodama EEE.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

48 *Peak Holding* pažymi, kad išnaudojimas, numatytas direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje, suponuoja tik paties prekių ženklo savininko ar jo sutikimu įvykdytą išleidimą į rinką. Abiem atvejais išnaudojimui reikalingas prekių ženklo savininko sutikimas. Todėl išnaudojimo nebus, jei prekių ženklo savininkas parduoda prekes su sąlyga, kad jis išsaugo savo teises į prekių ženklą. Tuo atveju, kai šios sąlygos nėra laikomasi, išnaudojimo nebus, kadangi prekė išleidžiama į rinką be prekių ženklo savininko sutikimo.

49 *Axolin-Elinor*, Švedijos vyriausybė ir Komisija mano, kad tokia sąlyga, kaip antai minima trečiame klausime, nėra kliūtis išnaudojimui, kuris įvyksta pagal įstatymą. Tokia sąlyga negalima remtis prieš trečiuosius asmenis. Perpardavimo draudimo nesilaikymas yra sutarties, o ne intelektinių teisių pažeidimas. Išnaudojimo teisinės pasekmės tretiesiems asmenims nėra paliktos Susitariančiųjų Šalių valiai, kokios bebūtų sutarties numatytos pasekmės pareigų atžvilgiu. Skirtingas aiškinimas prieštarautų direktyvos 7 straipsnio 1 dalies tikslams.

Teisingumo Teismo atsakymas

50 Direktyvos 7 straipsnio 1 dalis daro prekių ženklo suteikiamų teisių išnaudojimą Bendrijoje priklausomu nuo paties prekių ženklo savininko įvykdyto išleidimo į rinką EEE arba nuo trečiojo asmens įvykdyto išleidimo į rinką EEE su prekių ženklo savininko sutikimu.

51 Iš atsakymo į pirmą klausimą matyti, kad pagrindinės bylos aplinkybėmis prekių ženklo savininko įvykdytas išleidimas į rinką EEE suponuoja jo paties prekių pardavimą EEE.

52 Tačiau, tokio pardavimo atveju direktyvos 7 straipsnio 1 dalis nedaro prekių ženklo suteikiamų teisių išnaudojimo priklausomu nuo prekių ženklo savininko sutikimo vėliau parduoti prekes EEE.

53 Prekių ženklo suteikiamos teisės išnaudojamos vien dėl to, kad prekių ženklo savininkas išleidžia prekes į rinką EEE.

54 Pardavimo dokumento, kuriuo įvykdomas pirmas prekių išleidimas į rinką EEE, galima sąlyga dėl prekių perpardavimo teritorinio apribojimo turi įtakos tik šio akto šalių santykiams.

55 Ši sąlyga nėra kliūtis direktyvos numatytam išnaudojimui.

56 Taigi į trečią klausimą reikia atsakyti taip: pagrindinės bylos aplinkybėmis tarp prekių ženklo savininko ir EEE įsteigto ūkio subjekto sudarytos pardavimo sutarties sąlyga, draudžianti perpardavimą EEE, nepaneigia išleidimo į rinką EEE pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį ir neužkerta kelio prekių ženklo savininko išimtinių teisių išnaudojimui, kai pažeidžiant draudimą perparduodama EEE.

Dėl ketvirto klausimo

57 Ketvirtas klausimas suponuoja, jog į trečią klausimą yra atsakyta, kad jame nurodyta sąlyga paneigia išleidimą į rinką EEE, kai pažeidžiant sutartą teritorinį apribojimą perparduodama EEE.

58 Taigi į jį atsakyti nėra būtina.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

59 Švedijos vyriausybės bei Komisijos, kurios pateikė Teisingumo Teismui savo pastabas, bylinėjimosi išlaidos nėra atlygintinos. Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti pastarasis teismas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija), nusprendžia:

1. **1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti, pakeistos 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimu, 7 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad prekių ženklu pažymėtos prekės negali būti laikomos išleistomis į rinką Europos ekonominėje erdvėje, jei prekių ženklo savininkas jas importavo į Europos ekonominę erdvę, siekdamas parduoti, arba jei jis šias prekes pasiūlė parduoti vartotojams Europos ekonominėje erdvėje savo ar gimininges bendrovės parduotuvėse, tačiau jų nepardavė.**

2. **Pagrindinės bylos aplinkybėmis tarp prekių ženklo savininko ir Europos ekonominės erdvėje įsteigto ūkio subjekto sudarytos pardavimo sutarties sąlyga, draudžianti perpardavimą EEE, nepaneigia išleidimo į rinką Europos ekonominėje erdvėje pagal Direktyvos 89/104, pakeistos Europos ekonominės erdvės susitarimu, 7 straipsnio 1 dalį ir neužkerta kelio prekių ženklo savininko išimtinių teisių išnaudojimui, kai pažeidžiant draudimą perparduodama Europos ekonominėje erdvėje.**

Parašai.